

ni olyantól, akinek gyöngé az akarata. Egészen egyszerű módszerem van erre. Például, ha én megleszem azt, hogy ön akarata ellenére kimondja a tizennégyes számot, be fogja látni, hogy tanulmányomnak volt bizonyos foganatja. Aláveti magát a kísérletnek?

- Milyen kísérletnek?
- Ön két perc leforgása előtt kimondja azt, hogy: Tizennégy.
- Nevetséges! Nem fogom kimondani.
- Majd meglátjuk... Mennyi kérem hat és négy?
- Tíz.
- Mennyi nyolc és három?
- Tizenegy.
- És mennyi kilenc és hét?
- Tizenhat.
- Ah! — kiált fel a pszichológus diadalmasan. — Kimondta! Tudtam, hogy ki fogja mondani!
- Mit fogok kimondani? — kérdi méltatlankodva a kételkedő.
- Tizenhatot.
- De hiszen a vitás szó tizennégy volt.
- Nos, most mondta ki a tizennégyet, — jegyezte meg a pszichológus nyugodtan.

Érdekes játék.

Részvevői körben ülnek. Egyikük a középén áll és némán, csupán jelekkel valamely ruhadarabjára, például cipőjére mutat. Majd magához hív egyet a körből és néma jelekkel magyarázza neki, hogy mit tegyen a cipővel: kitisztítsa, fel-lehúzza, megtalpalja-e, stb. Ha az illető félreérti a kívánságot és szintén némán, jelekkel másféle foglalkozást jelez, itt pl. a cipő befűzését, akkor a körbenálló tagadólag rázza fejét, visszaküldi az illetőt és mást szólít fel. Ha eltalálja a mozdulat értelmét, akkor ő áll a körbe és igyekszik a felhívottal megértetni, hogy például a harisnyát meg kell stoppolni, a ruhát ki kell mosni, a szalagot meg kell kötni. stb. A játékban előforduló mozdulatok nagyon komikusak annál is inkább, mert a két működő személynek beszélnie, sőt nevetnie sem szabad. Aki e szabályok ellen vét, zálogot ad.

A magyar katolikus ifjúsági mozgalom és az Actio Catholica.

A Katolikus Nevelés számára írta Mihalovics Zsigmond.

2

Szerzetesiskoláink és hitoktatásunk dicsérete.

Ha keresem annak magyarázatát, hogy mely ok tettené lehet a magyar katolicizmus aránylag gyors megszervezését és egységes fellépésének eredményeit, úgy szerzetes-iskoláink, hittanáraink és hitoktatóink érdemes munkálkodásához jutok. Nem adhatunk eléggé hálát az isteni Gondviselésnek, hogy a liberalizmus tetőfokán is megtarthattuk iskoláinkat és iskolai hitoktatásunkat. A szerzetes-iskolák, a hittanárok és hitoktatók mélyreható munkálkodása árasztotta elő azt a hitből élő értelmiséget és tömeget, amellyel ma katolikus akciót lehet csinálni. A történelem majd megállapítja, hogy amint a fővárosban a hitoktatók misézése iskolájuk tornatermében indította el az új plebániák alakításának folyamatát, úgy hittanáraink és szerzeteseink működésében kelt föl a katolikus újjászületés is.

Mit vár az Actio Catholica a hitoktatástól.

Az Actio Catholica nagy hálával honorálja szerzetesiskoláink és hitoktatásunk bázisvető működését. A mozgalom jövőjére tekintve azonban még fokozottabb munkálkodást kér. Az ifjúság régióiból reméljük ugyanis a laikus apostolok utánpótlását, számban és minőségben való megduzzadását. Az Actio Catholica reménykedve tekint a gyermekek tulipános kertjébe s az ifjúság zsengelevelű és hajlékonyelű faiskolájába s azt várja, hogy az álmok és mesék s a fiatalos feszültségek világából reformokat hozó, a föld színét megújító sorok indulnak el.

Az apostoli érzület kiművelése.

Az Actio Catholica elsősorban azt kéri, hogy az ifjúság nevelésénél nagyobb hangsúlyt nyerjen az apostoli érzület kiművelése. Mint korábban említettem, elmúlt az észszerű megfontolások kora, helyébe a szenvedélyek érája lépett. Európát nagy szenvedélyek hasogatják s ezek már hazánk kapuit is döngetik. A szenvedélyekkel szemben szenvedélyt kell állítanunk. Nem az értelmi kiművelés a legfontosabb most. Olyan generációt sürget az idő, melynek belsejét kitüzesítette a kegyelem s Isten-országáért élni s halni kész. Az Actio Catholica jövője, Istenországának sikere azon fordul meg, hogy felszaporodik-e a laikus apostolok serege. Világi apostolokat, miles Christiket várunk a hittanárok ujjai alól.

Az ifjúság legyen tájékozott az Actio Catholicában.

További kérésünk, hogy már az ifjúság is alapos tájékozódást szerezzen az A. C. mozgalmairól. Sajnálattal állapítom meg, hogy a lelkészkedő papság passzivitása miatt a katolikus társadalom még ma sem bír kellő jártassággal az A. C. jelentőségét, hazai szervezetét, a laikusok elhivatottságát s az apostolkodás módozatait ille-

tőleg. Döntő jelentőségű volna, ha hitoktatásunk nemcsak akkor mutatná az A. C. jelentőségét, amikor a tananyag erre alkalmat nyújt, hanem ha tananyagként követelné meg az A. C. fogalmának, természetének, célkitűzéseinek, országos egyházmegyei és egyházközségi szervezetének pontos ismeretét. Legalább a középiskola negyedik és nyolcadik osztályában kellene megkövetelni, hogy a növendékek oly pontos feleleteket adjanak az A. C. kérdéséről, mint a tananyag egyéb kérdéseiről. Legyen szabad jeleznem, hogy a kicsinyek részére Blaskó Mária máris készít egy Actio Catholica füzetet. Úgy tudom, hogy a középiskolások részére is dolgoznak egy Actio Catholica katekizmus összeállításán.

Az iskolai egyesületek fontossága.

Különös hangsúllyal kérjük hittanárainkat és hitoktatóinkat arra, hogy növendékeikbe mélyen vessék be a katolikus szervezkedés szükségességét. Azt, hogy mindenkinek tartoznia kell valamely katolikus szervezethez. Meg kell ugyanis állapítanom, hogy az ifjúság tanulmányai befejeztével jórészt elvész a katolikus szervezkedés számára. Az iskoláztatás végeztével — ha nem áll is be az ellenség táborába — egyszerűen elenyészik, szétfoszlik s a katolikus szervezkedés előtt megfoghatatlanná válik. Mint ha szakadék nyelné el, úgy tűnik el nyomtalanul.

Az iskolai egyesületnek éppen az a feladata, hogy az ifjúság jókorán hozzászokjék ahhoz, hogy valamely katolikus szervezethez kell tartoznia és abban cselekvő szerepet kell vállalnia. Az ifjúsági szervezetek a hittanárok nevelésében előkelő szerepet kapnak, mert általuk érhetik el azt a célt, hogy az ifjúság ne csak hithű katolikus legyen, hanem cselekvőképes apostol is. Úgy kellene tehát a folyamatnak mennie, hogy az ifjúság tanulmányai befejeztével szakadás nélkül kapcsolódjék a megfelelő

egyetemi szervezethez s azután az egyházközség életéhez. A hitoktatásnak tehát, valamint az iskolai egyesületi életnek is szakadatlanul hangsúlyoznia kell azt a mozzanatot, hogy az iskolai egyesületi életnek tovább kell folytatódnia az egyházközségben. Az A. C. szorosán vett szervezetei az egyházközségek. Ezek azok a stabil szervezetek, amelyekre a magyar püspöki kar az A. C.-t ráépítette. Következésképp az iskolai nevelésnek is az egyházközségbe kell betorkollania, mert maradandó eredményhez csak akkor juthat, ha ezekhez a stabil pontokhoz köti az ifjúságot. Jól tudom, hogy az egyházközségek maguk sincsenek felkészülve arra, hogy ezeket az ifjú hullámokat felfogják és cselekedtessék. Ám meg vagyok győződve, hogy a hittanárok azon nevelői munkája, mely az egyházközséghez való tartozás tudatát kalapálja a fiatalság lelkébe, meggyorsítja az egyházközségek egészséges kibontakozását és berendezkedését is. Jelenleg az ifjúsági szervezkedés még hiányos. Legnagyobb rése éppen az, hogy nem nyer stabil megrögzítést az egyházközségnél. Pedig a püspöki kar 1935. évi közös pásztorlevelében ezeket írja elő: „Különös gondot fordítsanak a lelkipásztorok a gyermekek és ifjúság megszervezésére. Gondoskodjanak oly szervezeti lépcsőzetről, melynek fokain a gyermek és ifjúság továbbépegetve, mint egyházukhoz ragaszkodó apostolok érkezzenek meg a felnőttek megfelelő szervezeteibe.”

Az eddigieket összefoglalva, az ifjúsági szervezkedés vezérgondolatai ezek: 1. A katolikus szervezethez való tartozás megszoktatása. 2. Oly ifjúsági szervezkedés megalkotása, mely az ifjúságot úgy csúsztatja tova, hogy végül az egyházközség alkalmas szervezetében véglegesen elhelyezkedjék. 3. Az egyházközséghez való tartozás tudatának erőteljes kimunkálása.

(Folytatjuk.)

Május királynője.

Itt a szép május hó, az összes hónapok legszebbike! A természet újraéled; fű, fa, virág új életre pezsdül. Felujjong az ember szíve, mert a növényzet üde zöldje, a virágok színpompája az ő lelkében is új hurokat penget meg, új érzéseket támaszt.

A szép május Szűz Mária hava; ősidőktől fogva neki van szentelve. A lélek fiatalos hevülete hozzá vezet sen tehát, hiszen Őt, a Tisztát, az Erőset, a Szeplőtelen ünnepeljük május pompájában. Május Királynőjének képét versenyezve díszítik buzgó kezek a rét és virány első zsongáival. Májusi ájtatosságra gyűlnek össze a hívek a pompás székesegyházakban éppúgy, mint az egyszerű falusi templomokban. Májusi ájtatosságot tart a család is kisdéd házi oltára előtt; az elhagyatott beteg is, az ágya fölé függesztett Máriaképre emelve szemét. Dícsérő, hálaadó, könyörgő áhitattal hódol neki apraja-nagyja; Ő pedig, az Egek dicső Királynője, megértő, segítő, anyai szeretettel nézi gyermekeit s áldott anyakezével védi, óvja, áldja meg őket.

Szűz Mária tisztelete és szeretete az Egyház egyik legnagyobb kincse. Legősibb kezdetétől az idők végeig nem szűnik meg hirdetni és gyakorolni. Ahol ismerik és szeretik Jézust, az emberiség Megváltóját, ott Máriáról, az Ő szentséges Anyjáról sem feledkezhetnek meg, hiszen a megváltásban is segítőtársa volt. A Mária-tisztelet Szűz Mária nagyságának elismerése. Mária Jézusnak anyja. Jézus pedig Isten; Mária tehát *Isten anyja*. Létezhetik-e nagyobb kitüntetés egy teremtmény számára, mint hogy azt mondhatják róla, hogy Teremtőjének adott életet!

Mária, mint Isten anyja, leghatalmasabb *Szószólónk*.

Tud is, akar is rajtunk segíteni, mert Ő az *Irgalmasság anyja*. Szűz Mária anyaszíve nem tud kemény lenni. Legutolsó, legnyomorultabb gyermekéről sem tud megfélekedni. Senki sem lehet annyira szegény, oly nyomorult, oly elhagyatott, hogy Szűz Máriánál védelmet és segítséget ne találna. Van tehát az égben Édesanyánk! Nálánál szebbet, kedvesebbet, jóságosabbat nem találhatunk. Hogyne szeretnők tehát teljes szívünkben! Teljes bizalommal járuljunk hozzá. Beszéljünk vele nyíltan, őszintén, ahogy a szívünk súgja. Úgy, mint egy jó gyermek beszél édesanyjával.

Egy fiatalleány így ír naplójába égi Anyjáról: „... Ahányszor ájtatosan mondom el egy Üdvözlégyet, mindannyiszor jótékony melegség járja át lelkemet. Miért? Azért, mert Édesanyámmal beszélek, akit mindennél inkább szeretek. Az atyának nem mindig, — az anyának azonban mindig, mindent elmondhat az ember, mert jól tudja, hogy megérti és segíteni akar. Esdeklő kéréseinek az atya sem tud ellenállni.“

Te, fiatalleány, akit a modern élet ezerféle veszélye környez; erkölcstelenség, csábítás, véték vesz körül és fenyeget; emeld tekintetedet, irányítsd lépteidet az édes Szűzanyához! Törjön elő szíved mélyéről gyermeki bizalommal e kiáltás: „Szűzanyám őrizd, védj, óvj meg, mint tulajdonodat!“ Még ha elestél is, ha vétékbe sodortattál, akkor se félj hozzá menekülni; hiszen Ő a *Bűnösök menedéke!* Ilyenkor van legnagyobb szükséged az édesanyára. S mit meg nem tesz az anya gyermekéért! Ha elesik az egyik, nem hagyja-e ott a többit, hogy ennek siessen segítségére? „Asszonyunk Szűz Mária, imádkozál érettünk *bűnösökért*...“

Mária gyermeke! Téged talán csak nem kell buzdítanom, hogy a szép május hóban naponta fölkeressed

égi Anyádat? Micsoda gyermek az, aki nem siet anyjához? Ha nem mehetsz el a templomba, szíved bensejében állítsd föl Szűzanyád májusi oltárát; és miként az oltáron Mária képe foglalja el a főhelyet, éppúgy a te szívedben is Szűz Mária legyen a középpont; az Ő képe uralkodjék benne minden más felett. Hozzá térj meg mindazzal, ami örömed és bánatod; vele közöld, vele beszélj meg terveidet és vágyaidat; neki ajánld föl szeretteidet és szenvedéseidet. Ő, a kegyelmek közvetítője, mindent a legjobban intéz majd el szentséges Fiával.

Május, tavasz van kint a természetben. Te is életed tavaszán vagy. Földi léted legszebb szaka ez; de a legveszélyesebb is. A természetben ilyenkor dúlnak a legnagyobb viharok; életed nagy viharai: a veszélyek és kísértések is most támadnak meg leghevesebben. Mily könnyen megsérülhet, letörhet lelked gyengéd palántája! De ne csüggedj! A Szeplőtelen, a Szűzeknek szent Szűze látja vergődésedet és küzdelmeidet; segítségére jön, mihelyt hozzá menekülsz. „Mária igazi gyermeke nem veszhet el!“

Május Királynője! Hozzád intézem tehát esengő kérésemet: *Te légy mindenkor Anyám s én a te gyermeked!*

Néhány szó az édesanyákhoz.

Anyák napján.

Örömmel tartjuk meg azt az Amerikából ideszármazott kedves szokást, hogy az év egyik napját az édesanyáknak szenteljük.

De vigyázzunk arra, nehogy ez a szép szokás csupán külsőségekben merüljön ki. Nehogy azt higgyék gyermekeink, hogy az édesanyáknak tartozó tiszteletet, hálát és szeretetet egész évre lerótták azzal, hogy most kifejezték

azt szóval s kedveskedtek nekik virággal, kis ajándékkal vagy kézimunkával.

Az édesanyák napját bensőséggé akarjuk tenni és az anyai hivatásnak komoly megfontolásával lelkünket maradandó benyomásokkal gazdagítani.

Az édesanya a család gyökere, a család lelke és napja. Anya nélkül nincs gyermek, nincs családi élet. Amikor Napoleont megkérdezték, mire volna legnagyobb szükség, azt felelte: édesanyákra. Mert az édesanya nemcsak testileg gondozza és ápolja gyermekét; hanem igen nagy hatással van rá szellemileg és lelkileg is. Ő oktatja azokra az erényekre, amelyek nélkül az élet és boldogulás szinte lehetetlen volna. Kivált manapság, amikor a felfogások és erkölcsök annyira meglazultak és összekuszálódtak, a családnak s elsősorban az édesanyának feladata, hogy gyermekeinek nézeteit tisztázza, rendezze, megszentelje.

Roppant nagy felelősség nyugszik tehát az édesanya vállain. Ismernie kell fontos feladatát, ellenőriznie önmagát, éreznie felelősségét. Mindenekelőtt tudnia kell, mivel tartozik gyermekeinek s mit várhatnak ezek tőle. Ahhoz pedig, hogy célját elérhesse, erős akaratra s erejének teljes megfeszítésére van szüksége. Hiszen éppen az a legnehezebb a dologban, hogy napról-napra példaképül kell szolgálnia gyermekei szemében. Hiába mutat rá a jóra; hiába parancsolja; ha nem jár elül jópéldájával, a gyermek csak azt fogja tenni, amit anyjától lát.

Tagadhatatlan, hogy a mai édesanyáknak igen nehéz megtartani a helyes viszonyt gyermekeikkel szemben; hogy vezetőik lehessenek s a fiatalság el is ismerje bennük a hivatott vezetőt. Nem megy az ma már, úgy mint régen, tekintélyi érvekkel. A mai fiatalság sok tekintetben ellentétes nézeten van az idősebbekkel szemben. A fiatal

sok mindent magától értetődőnek tart, ami az idősök előtt érthetetlen. A nagyobb gyermekek hamar az édesanya fejére nőnek szellemi, tudományos vagy akár gazdasági tekintetben. És az édesanyának mégis meg kell maradnia vezetői magaslatán. Mert oly nagyság és erő működik benne, mely hosszú évek gazdag tapasztalatából, önzetlen szeretetből, önfegyelméből és tekintélytiszteletből táplálkozik. Ez kölcsönöz neki akkora tekintélyt, hogy ezt még a felnőtt gyermekek is elismerik. Forrongó, viharos éveikben édesanyjukhoz menekülnek és az ő tanácsát kérik ki.

A lelkében meghasonlott, lerongyolódott fiatalembernek — bármily okos és önálló is különben, — szüksége van egy szilárd támpontra. Megértő, részvevő szívet keres s az édesanyánál találja azt meg. Kívánatos volna, hogy a fiatalság még inkább keresse ezt az utat az anyai szívhez s még jobban értékelje az anyai befolyás jótékony hatását.

Könnyen megérthető ebből, hogy az édesanyák jó vagy kevésbé jó befolyása az egész nemzet lelkületére is kihatással van. Hogy napjainkban annyira kiveszett a tekintélytisztelet, a hűség és a hit, hogy oly szabadon dül az erkölcstelenség, annak nagyrészt a családok az okai; az édesanyák jó befolyásának hiánya.

Az igaz, hogy sok mindent kiment a fokozódó külső nyomorúság. A túlkicsi lakás, a munkaalkalmak hiánya, a túlcsekély jövedelem, főleg pedig az a kényszerűség, hogy az édesanya is kénytelen beállni a kenyérkeresetbe, ahelyett, hogy a családban a hitves, anya és nevelő fontos szerepét töltené be, sok rossznak az oka.

De elsősorban azt kell tudnia az édesanyának, hogy minden egyes gyermeke az Ég ajándéka; hogy a jó Isten mindegyikben egy-egy halhatatlan lelket bízott rá és azt

egyszer majd számon fogja kérni. Az Üdvözítő drága szent vérével váltotta meg a gyermeklelket és főképen az édesanyán múlik, hogy egykor majd örökké boldog legyen az égben, avagy örök boldogtalanságban kínlódják a kárhozatban.

Édesanyák! Vezessék tehát gyermekeiket a jó Istenhez buzdító szavaikkal és oktatásaikkal; de ami legtöbbit ér, vezessék hozzá leginkább saját életük példájával!

Az édesanya ünnepén.

A hálószoza félhomályban dereng még, az óra hatot mutat. A 13 éves Ilus lábujihegyen lép a szobába. Tétovázva tekint a békésen szunnyadó édesapára. Oly mélyen alszik még! Látszik rajta, hogy szüksége van a pihenésre. Nagyon sajnálja fölkelteni édes álmaiból, de mit tegyen? Különb is édesapa megígérte neki, hogy segítségére lesz. Még kezét is adott rá.

— Apus! Édesanya elment már a templomba. Nagyon kell sietnünk.

A megszólított csendes dörmögéssel fordul egyik oldaláról a másikra és tovább folytatja jóízű álmát. De nem számolt kisleányának erős akaratával.

— Apus, tegnap becsületszavadra ígérted meg, hogy ma egy órával korábban kelsz és segítsz nekünk. Pedig te mindig megtartod a szavadat.

Szegény apus föladja a néma harcot. Hiszen becsülete forog kockán. Még mindig bódultan, csukott szemmel mormogja:

— Hm, az adott szót mindenképen meg kell tartani. De mit akarsz tulajdonképen?

A kis kérelmező szinte kétségbeesik erre a kérdésre. De uralkodik magán és csak ennyit mond.

— Anyák napja van ma. Azért rendbe kell hoznunk a szobát, megfőznünk a reggelit, hogy anya helyett minden munkát elvégezzünk. Először is az ágyakat kell rendbe hoznunk. De hiszen tegnap ezt mind oly szépen megbeszéltük s te már

mindent elfelejtettél, apuskám? — Izgatottan beszél a kisleány s hangja már-már sírásba fullad.

Az apa igazságérzete győzött végre fáradtságán. Kisleánya buzgóságán jót mosolyog.

— Jó, gyermekem. Öt perc alatt készen leszek s akkor hamar megcsinálunk mindent. — Gyorsan kiugrik az ágyból. Bal tyúkszemét az ágy jobb széléhez ütve kétségbeesetten nyugtogatja lábait papucs után, amely — megmagyarázhatatlan okokból — egészen az ágy közepéig húzódott vissza. Végül is be kell mászni érte s az erős ember kipirultan, lihegve kerül elő az ágy alól. A szomszéd szobából nagy sürgés-forgás, vidám beszélgetés, elfojtott nevetés, ajtó becsapás, egyszóval serene munka zaja hallatszik át.

Alighogy felöltözik, máris bekukkant buzgó leánykája. Gyengéden, hízelgő hangon szólítja meg.

— Apuskám, nem tennél meg egy nagy szívességet? Szépen kérlek, ülj egy kissé a tűzhely mellé és vigyázz a tejre! Már odakészítettem az újságot is és a szemüveget. Olvass szépen és csak néha vess egy pillantást a tejre. De ugye, előbb odaadod Bandinak a pénzt, hogy azt a szép rózsaszínű azáliát elhozza?

Apa akaratlanul is mosolyog. Ilus kimondottan kedvence. Most is csendben csodálja meg helyes munkabeosztását. Hogyan is érte el ez a kis boszorkány, hogy az a marmota fiú oly korán kikelt párnáiból? Persze, anyák napja van!

A tízéves Bandi már teljes parádében, fehér matróruhában áll előtte s álmos szemeit dörgöli.

— Itt a pénz. Tudod-e, mennyit kell visszahoznod?

Ó igen. Tudja már, hiszen nővérkéje jól megmagyarázta neki. Meg is ígéri, hogy nagyon vigyáz a pénzre, de a virágra is.

— Hol van Etuska?

— A cukrászhoz ment el a csokoládé-tortáért.

— Apus, te igazán aranyos vagy. Ha megnövök, csak olyanhoz megyek férjhez, aki egészen olyan, mint te.

A kis hízelgő odasímult atyjához és így adta át neki a konyhafőnök felelősségterhes tisztét.

— De apuskám, igazán nagyon vigyázol, ugye?

Apus némán int és csendes bosszúsággal fixirozza az ártatlan, fehér folyadékot. Bizony, nem könnyű dolog családapának lenni, még hozzá ilyen fáradtan! Tegnap is késő éjjelig dolgozott s bizony, nagyon ráfért volna még egy órai pihenés. De mire nem képes az ember az édesanyák ünnepén!

Az ajtón halk csöngetés. „Vegyenek kérem friss salátát!” — Dühösen küldi el a tolakodót. Megsemmisítő pillantást vetve a tejeslábasra, újságába mélyed. Egészen elmerül a bankrablók, autókarambolok, eltűntek, stb. érdekes híreibe. Különös élvezetet talál a Troján nevű rendőrkutya hőstetteinek olvasásában. Újra csöngetnek: „Fakanalat, cipőzsinórt, egérfogót vegyenek!” — Apus éppen nem szelíden csapja be az ajtót. Hirtelen eszébe jut, hogy szegény felesége is többízben panaszkodott már ilyféle kellemetlen tolakodások miatt. Ő pedig hideg, elutasító mozdulattal csak félig-meddig hallgatta, mint a féle kicsinyes dolgot. Most hát önmagán tapasztalta meg.

A tejnek nevezett élet-elixír semmi hajlandóságot sem mutat arra, hogy kifusson. Olyan mint bármi más, ártatlan folyadék. Etuska toppan most be s a tortát óvatosan a konyhaasztalra helyezve beszalad Ilusért. Pompás csokoládé-torta, pralinéval és cukros cseresznyével gazdagon feldíszítve. Apus bizony, nem állja meg, hogy a közepéből egyet ki ne csípjen. Nagyon jó! Kissé félve néz körül, de senki sem látta.

Ilus ezalatt nagy buzgósággal nekilát az ágyak bevetéséhez. Kivált a papáé megy nehezen! Olyan magasra sikerült, mint a bábeli torony, és némi hasonlóságot a pizai ferde toronnyal is mutat. Majd jobbra, majd balra emelkedik ki egy meredek sziklafal, közöttük pedig veszedelmes mélység tátong. Terítsük csak le! Az ágyterítő mindent eltakar. De ennek most egyszerre csodálatos méretei lettek. Elül a földig lógott le, hátul meg nagyonis kurtának bizonyult. Ilus homlokáról csurog már a verejték, de azért rendületlenül dolgozik tovább.

— Apuskám, kérlek, jöjj be egy pillanatra! Segíts nekem!

A szegény meggyötört apa készségesen jön ugyan, de ezt a csodálatos alkotmányt fejcsóválva mustrálgatja.

— Azt hiszem, ezt én sem tudom megcsinálni.

— De hiszen építésmérnök vagy, apus. És ha egy villát fel tudsz építeni, akkor már csak egy ágyat is felépíthetsz.

Erre az érvelésre csakugyan nem tud mit felelni. Végre is együttesen abban állapodnak meg, hogy a furfangos ágyterítőt felibe hajlják s aztán közös erővel ráhúzzák az ágaskodó ágyneműre. Ez eléggé sikerült is, de a közepe még mindig háztőtörszerű mélyedést mutatott.

Amíg apa és leánya olt mesterkednek az ágy körül, Etuska rózsaszín ruhácskájában odalopózik a szépen díszített tortához. Vágyakozással és szeretettel nézegeti. Mennyi praliné és cukros cseresznye van rajta! Igazán nem állhatja meg, hogy a közepéből egy szép nagy cseresznyét ki ne csipkedjen. Pompásan ízlik! Félve néz körül, de nem látta senki.

— Megvan. Tudom már, mit teszek. Ide nézz Ilus, milyen okos ember az édesapád.

— Azt már régen tudtam, — suttogja a kis ravasz. A családfő pedig emelkedett hangulatban fogja a sétatobját s azza hengergeti laposra a rakoncátlan, kidudorodó csúcsokat. Az ágy teteje tényleg, tükörsíma lett. Egy kis kellemetlenség mégis akadt. A fogantyú beleakadt az ágyterítőbe s elég nagy lyukat hasított rajta.

— Nem baj, anyus úgyis mindig új ágyterítő után vágyó dott; most hát megvesszük neki — vigasztalgatja önmagát a megijedt apus. De azért rémült pillantásokat vet nagyszerű metódusának nemvárt eredményére. Majd újból helyet foglal a tűzhely mellett, hogy megvigyázza az ellenséget.

— Mily soká jön Bandi — szól közbe Ilus.

— Azt hiszem, ma sokan vásárolnak. Mindenki virágot vesz az édesanyának. Mindjárt itt lesz.

Ilus vegyes érzelmek között végzi önként vállalt dolgait. Közben-közben aggódalmasan néz az ágyterítő hasadására. „Milyen jó, hogy nem velem történt meg ez! Apus legalább jóváteheti.” Megterítette az asztalt. Fölrakta az ünnepi csészéket és a nagymamától már előzőleg kapott finom cukorsüteményt. Most még hamar megöntözi a virágokat, port töröl. . . Lám, mennyi apró-

ságot kell elvégezni addig, míg a szoba olyan lakályos lesz, amit máskor szinte magától értetődőnek tartanak.

Utolsónak teszi föl a szépen díszített tortát. Behatóan, szeretettel vizsgálgatja. Mily gazdagon díszítették föl pralinével és cukros cseresznyével! Bizony, ő sem állhatta meg, hogy a közepéből egyet ki ne csipkedjen. Nagyszerű! Aggodalmasan néz maga körül. Senki sem vette észre.

Most hirtelen nagy sistergés, ropogás. — Mi ez?

— Apám! — kiált Ilus szemrehányólag. — Hát nem kértelek, hogy nagyon vigyázz?

Szegény apus riadtan ugrik fel. Mi történt? A bankrablók szöktek meg vagy a rendőrkutya szabadult fel? Rettenetes szag! Ki hinné, hogy ebből az ártatlan fehér folyadékból jön!

— Jaj, kissé elbóbiskoltam! — s mint egy tigris ugrik neki a fazéknak, hogy lekapja a tűzről.

— Terringtét! de forró ez! Megégett a kezem!

— Itt a konyharuha. Ne a zsebkendővel fogd meg, apus. Nézd milyen fekete lett máris!

— No majd szépen örül anyus: az ágyterítő lyukas, a zsebkendő kormos s hozzá kifutott a tej! Na, de három a magyar igazság.

Hamar kinyitották az összes ablakokat, hogy eltüntessék a szerencsétlenség nyomait.

Végre Bandi is megjön a gyönyörű azáliával. Rózsaszínű papírral és halványrózsaszín szalagokkal van ékesítve.

— Lám Bandi nem is olyan ostoba, mint amilyennek látszik!

A szép virágot kellőképpen megcsodálják és a terített asztal közepére helyezik.

— Hogy örül majd anyus! — ujjong Bandi egészen más hanghordozással, mint az előbb apus tette.

— Add ide a visszahozott pénzt!

— Mindjárt papa. — Diadalmasan, mint aki biztos a dolgában, zsebébe nyúl. Keres, kutat. A pénzt nem találja.

— Menj vissza az üzletbe — tanácsolja nővére.

Apa jelentős pillantásokat vet a tükör mögött függő nádpalcára és a síró kis küldöncre, aki ijedtében orrvérzést kapott,

— Ha nem „anyanap“ volna ma, megmutatnám neked, hogy „apanap“ van.

— De én egész biztosan tudom, hogy idettem a pénzt — zokogott szegényke. —

Apa dühösen nyúl be a megjelölt zsebbe és — szerencsésen kihúzza a pénzt. A zsebnak egy kis hasadékan ugyanis a bélés közé csúszott be.

— Te csacsi, miért nem kérted édesanyádat, hogy bevarrja a lyukat?

— Anyanapon csak nem zavarhattam ilyen munkával anyukát — mondja a kicsi még mindig pisszegve.

Az apa keze most vigasztalgatva cirógatja meg a szőke fejecskét. Csakhamar azonban egész különös arckifejezéssel így szól hozzá:

— Te Bandi, csak nem nyalakodtál? A torta közepe oly siralmasnak látszik.

— Csak egyetlenegy cseresznyét csíptem le — bizonygatja a kicsi. — Annyi dísz van rajta, hogy azt hittem, ezt úgysem veszik észre.

— Négy cseresznye hiányzik — állapítja meg az apa nagy szakértelemmel, de feltűnő szelídséggel. Akkor kissé széttologatva a cseresznyéket, úgy-ahogy eltüntették a hiányt. A gyermekek kissé csodálkoztak apjuk nagy szelídségén; de az anyanapnak tulajdonították.

Nemsokára hazajött az édesanya. Nagy meglepetést árult el és nagyon örült mindennek. Egy kissé félrehúzta az orrát, de nem vett észre semmit. Különösen megcsodálta az édesapa zseniális találmányát, amellyel a terítőt oly szépen lesímitotta. Közben említette is, hogy egy új világoskék ágyterítő nagyon jól illenék ide.

Apa meglehetősen kimerülten ül székében; a sok felelősség szinte megviselte. Anyuka kávéval önt a csészékbe és most az egyszer senki sem vette észre, hogy a tej egy kissé kozmás volt. A gyermekek azután sorra elmondották szépen betanult versikéiket és átadták kis ajándékaikat.

Alighogy véget ért a kis családi ünnepség, máris kocsni áll

